ПОСЛЕДНАТА СРЕДБА СО МАРТИНОСКИ

Еден обичен ден

Среда или петок. Беше обичен ден, делничен. Сè беше обично. Во посета му беше обичен човек, обичен новинар, а тој, Мартин беше уште пообичен во својата обичност. Требаше да се репродуцираат некои негови платна, а тој мораше и да слика. Малку позираше, малку сликаше. Сè се одвиваше без надворешна драматика, без потзголемен притисок, сè се одвиваше толку спокојно, тивко, скоро нечујно. И чекорите беа втишени, замолкнати, ништо не падна, ништо не троп на. Сонцето, ретко во тоа време, се појави срамежливо, ненадејно, претпазливо, да не го наруши спокојството од ателјето на Мартин. Излеговме на балконот сврзан со ателјето. Мартин во двете раце носеше по едно платно. Ги поставаше до ѕидот, прашувајќи не со погледот доволно ли се осветлени за „блендата и експозицијата“. Молкум се враќаше, оставјќи нè да си ја вршиме работата. Седеше пред потпирката, свртен од своето ново платно. Гледаше а не забележуваше ништо. Можеше, чиниш, сиот овој свет со сите негови будалаштилаци да мине низ пространото ателје, а тој да не мигне. Беше тука а отсутен. Молкум се сврте кон платното и почна да вне сува бои врз недосликаните делови. Во тие моменти тие беа сами, тој и платното. Повторната молба ни го враќа. Средбата тече како во некој надреалистичен филм, без дијалози или монолози. Сликата кажува сè, таа е сета во импресија, однадвор како да не се случува ништо, а внатре пулсира животот. Обично попладне, в среда или петок. обични посетители по обична работа во обична куќа каде сè е необично со својата обичност. Платната, цртежите, црномурестите девојки, распојасаните свадбари, разиграните калдрми, извишените зурли, натколичените тапани — тој бучав свет од животности, тоновитости и пластичности — членуваат во оркестарот кој од имагинарните партитури го извлекува само крешчендото, а до ушите не допи[illegible] ништо, сè е тивко, тивко, [illegible]. Кафе и збогување. Чудни се скалите кои нè водат во приземјето. Нè испраќа до нив. Останува горе, во светот на тој чуден свет, каде сè се слева во обичноста и едноставноста, произлезени од единственото можно — човековата големина и великоста на делото.

Сл. П.